

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

(Bn.) Litt.
Sv.
Folklitt.

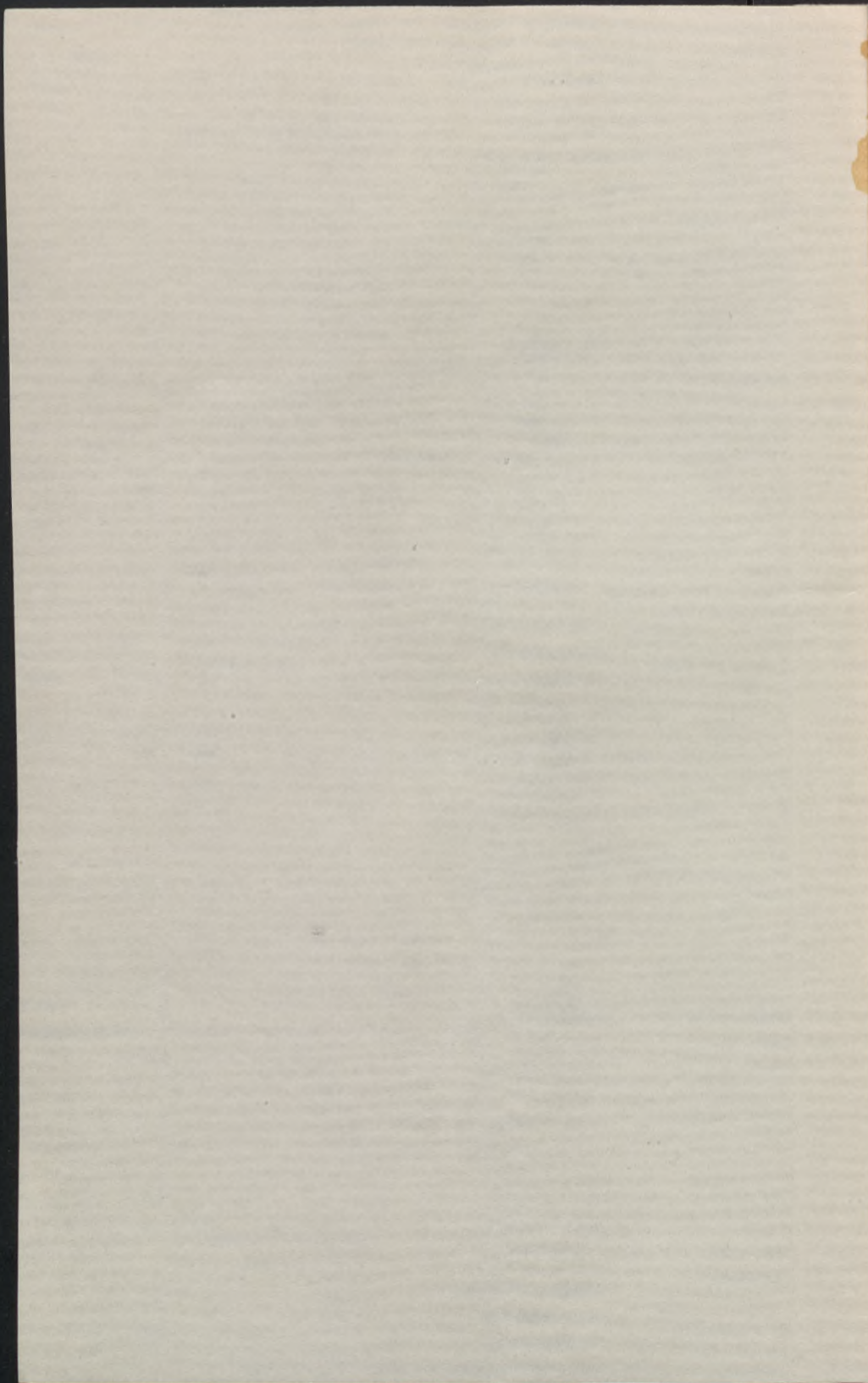
Två nya, vackra

Visor

Den första:

Ångaren Norges
undergång den 28 juni
1904

Maricstad 1905

Lit.
S.
Fackliten

Två nya, vackra

VISOR.

Den första:

Ångaren Norges undergång

den 28 Juni 1904.

Den andra:

Två vänners öden.

Pris 12 öre.

THE
VOLUME

THE

THE

THE

THE

THE

Ångaren Norges undergång

den 28 Juni 1904.

1) O grymma bölja, som ständigt rullar, Mot dalars stränder och gröna kullar, Och hårda klippor. O djupa haf, hur mången funnit i dig sin graf!

2) Då skeppen sakta ur hamnen glida, De gunga sakta på ytan vida, Men under ytan är faran gömd, Fastän så ofta den blifver glömd.

3) Ja, fasta klippan du modigt sköljer, Men klipans ref du ju också döljer. Hvem anar faran i lyckans stund? Hvem skådar döden i glädjens rund?

4) Det sista öde, som vi fått höra, Båd' Sverige Norge och Danmark röra. Ja mångt lyckligt och fridfullt bo, Har sönderrifvits af sorgens klo.

5) I kojor små, i palatser höga, Af tårar fuktas så mångt öga. Än saknas fader än saknas mor, Än saknas syster, än saknas bror.

6) Det bud, som glädjen med sorg så blandat, det var, att ångaren Norge strandat Vid klippan Rockhall; det vida haf Blef många hundrade mänskors graf.

7) Den tjuguoåttonde Juni natten Gled skeppet stolt uppå hafvets vatten. Kaptenen stod på kommandobron Och kommenderade med säker ton.

8) Skarpt flög hans blick genom täta dimman, Då märktes plötsligt i morgon timman En häftig stöt, och till allas skräck Ljöd ropet: »skeppet har sprungit läck!»

9) Förskräckta kvinnor på däckets ila Med sin små, deras blickar hvilade, Uppå kaptenen, som bjöd lugnt men fast: »Rif räddningsbåtarna ned i hast!»

10) På klippan sågs endast fågelns näste Men ingen tufva till fotens fäste. Man endast himmel och vatten ser, Och skeppet sjunker allt mer och mer.

11) Förgäfves beder kaptenen stilla, En kvinna kastar sig med sin lilla, Sin lilla dotter i havvets famn. En hopplös flykt in i dödens hamn.

12) Och många gjorde som denna kvinna, I fasta tron på att räddning finna. Men skoningslöst blef det vilda haf Vid klippan Rockhall de armas graf.

13) Bland dem som döden så hastigt finna Var fem små barn och en stackars kvinna. Förtviflad mannen, o, hvilken skräck! De sina söker på skeppets däck.

14) Allt mer sig breder förtviflans flamma. En liten flicka, hon beder mamma: »Tag mig i famn, ty jag blifver våt!» Den arma kvinnan brast ut i gråt.

15) Men lilla flickan kom uppå armen Och hvilar tryggt invid modersbarmen, Då kom en störtvåg de spolade bort, Försvunna snart efter kampen kort.

16) I stundens nöd man till Herren beder, Och räddningsbåten man firar neder. Men blott med möda och stort besvär, Man lyckligt räddade några där.

17) Men uppå Norges kommandobrygga Stod kaptten Gundel, han vill ej rygga. Han skall ju vara den sista man, Det vill han visa, han vill och kan.

18) Då skeppet kom under havvets yta, Man såg kaptenen bland liken flyta. Sin konst som simmare och sitt mod Han har att tacka för lif och blod.

19) Han och en styrman, de måste simma, Bland höga böljor half annan timma. De räddas dödströtta båda två. Sin lyckans stjärna de tacka må.

20) I en af båtarne var en flicka, Som trots all fara sågs modigt blicka. Hon var väl tunnklädd men satt så trygg, Och böljor skölja mot hennes rygg.

21) Med styrmans stöflar den flickan hastar Att ifrigt ösa, då hafvet kastar Sitt salta vatten i deras båt, Som där blef blandadt med mångens gråt.

22) Tack vare henne man räddning finner, Af tack-samhet mångens hjärta brinner För denna flicka, och alla dar Man hennes gärning i hågkomst har.

23) Ja man kan tänka, de fingo lida, Och hårdt för lifvet de måste strida. Ja denna färden på stormigt haf Går ej lätt ned uti glömskans graf.

24) Till Rockhall tankarna ofta vandra Från kap-ten Gundel och många andra. Som aldrig glömma det ögonblick, Då ångaren Norge till botten gick.

25) Ja mångt hufvud vill blottadt vara Af dem som Rockhall förbi nu fara, Där klippan står som en minnesvård På de olyckligas kyrkogård.

26) Där mången slutade sina dagar, Hvad släkt och vänner så djupt beklagar. Men mången af dem, som räddning fann Man likaledes beklaga kan.

27) Ty lätt kan tänkas, hvad det vill säga, Att hastigt mista allt hvad de äga. Ja, mången af dem står blott och bar, Och hvarken släkt eller vänner har.

28) Men må de mänskor, som ha förmåga, De arma hjälpa från nödens plåga. Ty mången mistade här sitt stöd Och kanske saknar det torra bröd.

29) Ja farans vidd kan oss helt förskräcka, Men kanske också att den kan väcka I mångens hjärta en stilla bön För dem som färdas där ut på sjön.

30) Ty ofta vredgade böljor rullar Mot dalars stränder och gröna kullar. Och mången sjöman med mod i håg Har mistat lifvet på vredgad våg.

Två vänners öden.

1) Hon satt på klippan af den öde stranden, För henne ändlös oceanen låg. Det blida ögat skyldde hon med handen Och oafbrutet emot östern såg.

2) När morgonsolens första stråle blänkte Ur österns sky hon än på klippan satt. Hon satt där mången gång, då sol sig sänkte, Och mången ljuf balsamisk sommarnatt.

3) Hon var så ung, så skön jämväl i tårar, Med ljusblå ögon och ett hår af gull Linea lik i Nordens korta vårar, Så blid hon var, så blyg och oskuldsfull.

4) »Skön dotter min, mig tyckes som du sutte, En fågel ensam, lik den böljan blå, Din kind är våt, det stormar kallt, härute, Kom in, han kommer ju ej förr ändå.

5) Din lyra hänger stum, med brustna strängar, Din myrten hvissnar och din fågel dör. Föfnöjd din sång så glad kring fält och ängar. Sjung än, du har ju mig att sjunga för».

6) Men dottren log och vinkade med handen. »Förlåt jag kan ej komma, moder kär, Föfn böljan frusit har till is vid stranden, Då finner du mig inte mera här.

7) Ty så jag drömde, samma natt han farit, Att jag med honom på hans fartyg stod. Storm ifrån norr den långa dagen, Bakom en molnvägg, solen sjönk i blod.

8) Han slöt mig till sitt bröst, men tårar runno På mina kinder, fastän munnen log. Jag såg just då, små hvita fåglar flögo, Liket andeväsen öfver skeppets bord.

9) På lätta vingar de framför oss flögo, I vida kretsar jagande hvarann. Jag sporde hvilka dessa fåglar voro. 'De äro mina böner', sade han.

10) 'De följa mig utöfver vida hafven, Liket goda änglar sända ifrån Gud. Och när jag själf en gång sänkts ned i grafven, Jag sänder en af dem till dig med bud.

11) Ty du skall veta, när min tid är liden, Farväl min älskade och gråt ej så. Hur våra öden växla här i tiden, Så träffas vi till sist hos Gud ändå'.

12) Han kysste mig, men knappt var kyssen brunnen På mina läppar, förn min dröm var slut, Och drömmen liksom dimman var försvunnen, Satt jag i stugan ensam som förut».

13) Och vintrens dar och sommaren försvunnit, Och det blef höst igen bland nordens fjäll. Blodröda skyar öfver västär brunnit, Ooh brasan sprakade på spisens häll.

14) Och skogen sköflad var och fåglar foro, Hvar blomma kastad bort af vintrens vind, Af snö betäckta alla träden voro, Men blekare ändå var jungfruns kind.

15) En ensam stjärna ibland molnen blänkte, Ned uti hafvets djup och såg sin bild. Det hvita skummet emot klippan stänkte, Och stormen tjöt med ökad raseri.

16) Det var en dröm. När som hon ögat lyfte, En fågel kom i snövit blomsterskrud, Sitt hufvud intill hennes öra tryckte, Och hviskade: »Din älskling är hos Gud.

17) Han bidar dig, se här det bud jag bringar». Med dödlig fara hon ur dvalan spratt. En fiskmå's flög förbi på lätta vingar, En vålnad lik uti den mörka natt.

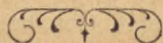
18) Och månen lyste på dess bleka panna, Och på dess evigt brutna ögonpar. Men blekare ändå var lilla Anna, Hon visste väl, hvems bud den döde var.

19) Och ibland brutna moln på himlaranden Sågs månen, lyssnande till stormens hot, Och af en svallvåg kastas uppå stranden Ett bleknadt lik allt invid jungfruns fot.

20) Då rann från hennes bröst en blodström neder,
Sitt röda purpur äfven munnen göt. På blad och rosor
lade hon sig neder, Sitt hufvud lutadt mot sin älsk-
lings bröst.

21) Hon kanske bad och hennes böner hördes, Ty
Herren på bönhörelse är rik, Och hennes själ då till hans
himmel fördes, Och morgonsolen sken på tvänne lik.

22) Så lades de i samma graf vid stranden, I
deras hembyggds välbekanta dal. Och hvem som vill kan
ännu se vid stranden De båda ungas väl bekanta graf.

1001851044

